

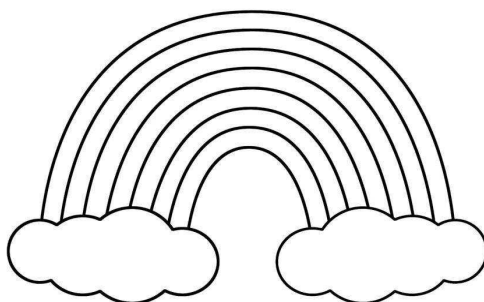
THE SCHOOL TIMES

VE ZNAMENÍ JARA

Konečně jsme se dočkali...

Po dlouhé a poměrně mrazivé zimě, jsme se konečně dočkali. Sice tu ještě nejsou ty sluncem provoněné dny, které nás budou čekat spíše v následujících dnech, přesto je už ve vzduchu cítit blížící se jaro.

Společně se změnou ročního období přichází také nové vydání časopisu THE SCHOOL TIMES a my doufáme, že se Vám bude líbit.

Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:

Před pár týdny nám skončily jarní prázdniny a řada z nás již netrpělivě vyhlíží ty další. Velikonoce jsou sice téměř za dveřmi, přesto si na ně ještě nějakou tu chvíli počkáme.

Tvůrčí tým časopisu THE SCHOOL TIMES znovu nelenil a rozhodl se všem čtenářům čekání alespoň trochu zpříjemnit zajímavou četbou.

Znovu se tedy můžete těšit na mnoho zajímavých příspěvků žáků ZŠ Dolní Beřkovice, kteří během hodin slohu rozhodně nelenili a podali zajímavé výkony. Kromě nich si zde můžete nalistovat i příběhy sepsané členy našeho pedagogického sboru, kteří se rozhodli nezklamat své fanoušky a pokračovat ve své tvorbě.

Doufáme, že se Vám tyto práce budou líbit a naši snahu oceníte tím, že zůstanete časopisu věrni i při dalším vydání tohoto čtvrtletníku, na které se můžete těšit na konci školního roku.

První poslové jara

Jaro sice začíná 21. března, ale dle astronomického měřítka k nám zavítalo již 20. března (11:28:31 – je až překvapivé, jak se dají některé věci předpovědět s takovou přesností).

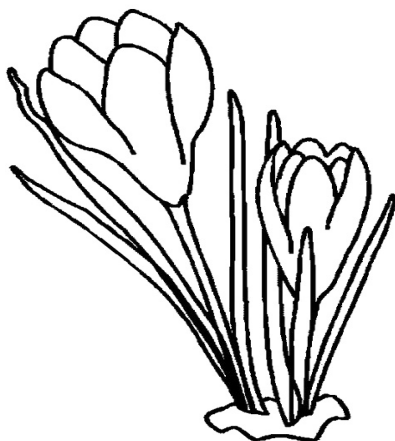
O prvních poslech tohoto ročního období však můžeme hovořit daleko dřív. Překvapivě tímto pojmenováním nemyslím zvířátka, která se probouzí ze zimního spánku a začínají nás svou přítomností oblažovat v lesích, či v jiných částech naší republiky. Myslím tím květiny, které i přes neustupující ranní mrazíky začínají kvést.

Nejnámější z nich jsou bezesporu sněženky, jsou to v podstatě jedny z prvních květin, které se po zimě objevují a přináší nám tak předzvěst blížícího se jara. Dorůstají až výšky 20 cm a mají sněhově bílé květy. Mají rády vlhká stinná místa, a proto se s nimi nejčastěji setkáváme v lesích. Přesto se dají sehnat i v obchodech jako pokojové květiny, rozhodně je však lepší je později vysadit někam ven, třeba zrovna na zahradu.

Dalšími v pořadí jsou krokusy. Původ slova pochází až z Řecka a v překladu znamená paprsek. Tato květina začíná růst již koncem února a my ji můžeme vidat, která vykukuje ze sněhových závějů. Mívají různou barvu a dosahují výšky kolem 15 cm. Tyto květiny mají na rozdíl od sněženek raději slunné a teplejší místo.

A na závěr rostlina, bez níž se na Velikonoce neobejde žádná váza. Má docela roztomilý název – vrba kočička – kočičky, jak se jim zkráceně říká, kvetou začátkem března. Pěstování této rostliny není náročné, proto si je řada lidí vysazuje i na své zahradě.

Pokud si stále nejste jisti, jestli už se to vytoužené jaro konečně blíží, stačí si udělat procházku někam do přírody a zjistit, zdali náhodou některá z těchto rostlin už nezačíná rašit.

Lyžák 2017

V neděli jsme vyrazili na lyžák. Byl krásný slunečný den, počasí nám přálo. Na hotelu nás přivítali výborným jídlem, kuřecím steakem s brambory. Poté jsme šli procházkou ke kostelu a odtud jsme to sjížděli na bobech.

Další den jsme jeli skibusem ke sjezdovce. Vyjeli jsme kotvou na vrchol hory a sjeli dolů. Sjezdovka byla nádherně upravená.

V úterý večer jsme měli stezku odvahy. Procházeli jsme tmavým hotelem a hledali indicie. Ve středu byl výlet na Sněžku. Bylo špatné počasí, a tak jsme jeli jenom na Růžovou horu. Dolů jsme šli pěšky.

Ve čtvrtek jsme jeli závody ve slalomu. Přišly se na nás podívat i děti ze školy v přírodě. Po večeri byl karneval a diskotéka. Děti měly moc hezké masky.

Lyžák jsme si moc užili a příští rok pojedeme znovu.

Děkujeme paním učitelkám. ☺

Anča Krátká a Kamilka Sedláková 8.A

7. TŘÍDA VE VÁLEČNÉ ZÓNĚ

Dne 10. 3. 2017 jsme navštívili Galerii umění v Roudnici nad Labem. Po vstupu do galerie jsme se rázem ocitli ve válečné zóně. Výstava s názvem WAR ZONE nás uvedla do situace, kdy galerii zabralo vojsko a udělalo si v něm sklad a noclehárnu.

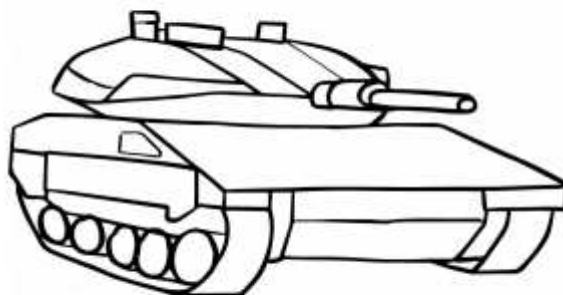
Autoři výstavy Jiří Černický a Pavel Kopřiva cílí na mladou generaci, ve které již válka nevzbuzuje mnoho emocí. Sami žáci zjistili, že je těžké popsat pocity, které měli alegoricky ztvárnit na papír.

Zdánlivě si myslíme, že na nás válka nemá žádný vliv a že se nás vůbec netýká. V animačním programu jsme se podívali do historie války, kdy panovníci potřebovali své vojáky k dosažení svých cílů. Museli být osobnostmi, pro které vojsko šlo do boje. Museli ctít vztahy mezi lidmi. V umění byla válka zobrazována buď jako oslava vítězství panovníka, nebo byly zachycovány pocity úzkosti a smrti. V současnosti jsou vojenské systémy natolik rafinované, že v konečném důsledku lidé nebojují a stačí zmáčknout jen pomyslné tlačítko.

Velmi dobře připravený animační program vedený paní Lucií Kabrlovou nám pomohl nahlédnout do záměrů autorů, s kterými výstavu tvořili. Žáci pronikli do tématu války díky komentované prohlídce jednotlivých instalací a úkolům. Přes vlastní zážitek se seznámili se skutečností, že cílem umění je vyvolávat pocity. Také zjistili, že v galeriích nemusí být vystavovány jen fotografie, malby a sochy.

Z mého pohledu byla galerijní animace velmi obohacující. Děkuji Galerii v Roudnici nad Labem, že takovou výstavu uvedla a ještě jednou paní Lucii Kabrlové, která poutavě vyprávěla a výborně žáky vedla.

Mgr. Vlasta Tvrđíková

Šestá a sedmá třída II. Stupně – začal dětský karneval

I ve třetí části bych rád předeslal, že skutečného génia ze mě udělala základní škola v jedné z nejpůvabnějších lokalit české kotliny – Panenském Týnci. Vzhledem k tomu, že tato vzdělávací instituce byla bohatá na kované marx-leninské věrozvěsty a vždy dobře pohnojená komunistickým duchem, o komické zážitky nebyla nikdy nouze. Začalo se však nenápadně oteplovat. A tak došlo k tomu, že se má studia na II. stupni dala přirovnat k nikdy nekončícímu dětskému karnevalu. 1. září 1963 tomu ale vůbec nenasvědčovalo. Vleču se potměnou chodbou. Venku od rána chčije a chčije, jak řekl v budoucnu pan Kemr ve filmu Na samotě u lesa. Jsem promočený na kost, protože mi můj bratr Čenda sebral pláštěnku a já šel v tom cedáku jenom v tričku přes celý Týnec. Hrnul jsem se do šesté třídy, která byla označena písmenem A. Na dveřích je seznam žáků, ale moje tam chybí. Kde se vzal tu se vzal, sám ředitel Žalud tady stál. To není baladický Erben, to jsem v duchu vyhrkl sám. No Kučero, byl jsi přeřazen do béčka. S hrůzou si uvědomuji, že tato třída je pro žáky přespolní, kteří sem pravidelně nastupují na druhý stupeň. „A proč zrovna já?“ protestuji. Stáhl obličej do vzteklé grimasy: „Prostě jsme se tak rozhodli na pedagogické poradě. Když se ti to nelíbí, řekni doma, ať si tě dají jinam.“ Už je mi dost, abych pochopil, že soudruhům se neodporuje. Na to by čekal. Do béčka odchází ještě Lahna, Kofroň a Antropius. Samá esa s temnou minulostí. Tatínek Lahny nedávno křičel U Tří stehen: „Jako kulak vám musím říct, že mi moji volí uhynuli. Tak už nám zůstal v obci jenom ředitel.“

V šesté B se mi brzy zalíbilo. Samí kamarádi, které jsem znal z okresních fotbalových výběrů, hodně dívek, co nám psaly úkoly, nosily svačiny a napovídaly. Období v šesté třídě jsem nazval černilovské. To podle třídní, co se jmenovala Jana Černilová. Velmi jsme si ji oblíbili. Výlety do Prahy, sportovní odpoledne, zajímavé hodiny českého jazyka, literatury, dějepisu a tělesné výchovy. Výlety na Mácháč a do Úštěku k jezeru. Moji bývalí spolužáci ze šesté A nám brzy záviděli a stále do naší třídy lezli. Brunátný Žalud je za strašného řevu vyháněl. Měl jsem z toho radost a na ředitele se příšerně šklebil, jako Čenda Jirsák z knihy Bylo nás pět. Spolužáci z Ořechové ulice, co měli vždy samé jedničky, se srocovali před naší zestátněnou cukrárnou a vytrvale plakali jako nová megastar Petr Novák ve svých pěveckých prvotinách. „Máme za třídní starou bábu, je otravná a nechce s námi nikam jezdit. Vy se máte.“

Na pana ředitele jsem se usmíval stále víc. Zbývaly mu necelé dva roky života a nevím, jestli si uvědomil, jak moc mně pomohl. Ještě jednou se mi měl ale svézt po kůži. Bylo těsně pře koncem školního roku a já si zavařil nebetyčnou blbostí. V tom roce se totiž stal náš atlet Ludvík Daněk světovým rekordmanem v hodů diskem. 63.50 hodil ve Spojených státech v Mecce všech atletů kalifornském Eugene. V té době jsem vlastnil na deskách všechny beatové pecky a také tabulky s výkony světových atletů a ročenky s hvězdami fotbalového nebe.

Červen roku 1964 mi přinesl první nefalšované desky Beatles a dvojku z chování. Ve třídě si hraju na Ludvíka Daňka. Těžce machruju. Znáám našeho světového rekordmana a předvádím houbou jeho hod z kalifornského atletického střediska. Houba letí přesně jako Daňkův disk. Naráží na třídní lustr. Sklo se tříští o hlavu spolužáka Bambuška. Krve by se ve mně nedořezal. Křik ředitele, učitelů, příjezd sanitky a Bambuškův odjezd do nemocnice. Jeho vyholenou hlavu zdobila široká škála stehů. Naše rodiny se znaly přes fotbal, takže to skončilo několika dělnickými fackami od táty a to ho ještě otec Bambušek krotil. Ve škole mělo být hůř. Ředitel a pedagogický sbor mi udělil dvojku z mravů za hulvátství, výtržnictví a cynismus, jak znělo ve zvacím dopise, který naši obdrželi. Na konci roku jsem poprvé a naposledy dostal v kolonce chování potupný cejch. Jdu domů, v tašce mám vysvědčení. Odchytí mě třídní Černilová. Máš jít za školníkem. Kupodivu jde se mnou. Pan Modrý je v náladě: „Ty vole, promiň. Já ty lustry čistil a blbě jsem je zavěsil. Normálně jsi ho nemohl srazit. Ty ostatní visely úplně stejně. Ten malér se mohl stát kdykoliv.“ Komické bylo, že se školník omlouval dvanáctiletému klukovi. Doma jsem musel slíbit, že to byla poslední výtržnost, kterou jsem udělal. Bohužel nebyla. Člověk míní, ale Pán Bůh mění.

V sedmé třídě se už dětský karneval rozjel na plné pecky. K veliké radosti jsem zůstal v sedmé B u přespoláků. Žalud stáhl do áčka za propadlíky Kofroně s Antropiusem. V béčku tedy zůstal prohnílý kulak Lahna a cukrář Kučera. Byl jsem neskonale šťasten. Dva buržoasní vej lupci v jedné lavici. Lahna byl po rodičích moudrý mladý sedlák. Nosil mi holoubátka k nadívání. Kachní sádlo na chleba. Jaterničky, tlačenu, křupavě škvarečky - to vše výměnou za odkrojky rolád, kremrolky, hnědé indiánky a rakvičky se šlehačkou. Maminka Danuška pokrývala svatby soudruhů a Lahna se vždy těšil na to, co zbylo. Vašku, dneska jsi už pět let v agrárním nebi, protože ses uštvál na restitucích, které ti samet vrátil. Takže tam nahoru, díky za vše a někdy na viděnou. Tvůj Stanley.

Dominantní v sedmé třídě pod mateřskou rukou Jany Černilové byly tři události, které dle mého mínění, zahýbaly s celou školou. Návštěva strejdy generála Fajtla na naši školu, vítězství ZDŠ Panenský Týnec v okresním turnaji v kopané a na závěr můj další „průser“ při focení nahé Jeleny Žaludové. Takže, Vážený čtenáři, nepřeskakuj! Erotika bude až na závěr. Na rok 1965 docela grády.

Před Vánoce mi k nám do školy pod stromeček zavítal hrdina bitvy o Anglii stíhací pilot na spitfirech František Fajtl. Příbuzný mojí maminky. Měl jsem tu čest, říkat mu strejdo. Ve školním roce 1964/65 se opravdu začalo blýskat na demokratičtější časy. Strejdu pustili z kriminálu Na Mírově. Z místa skladníka v OSP Louny ho museli opět zaměstnat na pražské Ruzyni jako inspektora leteckého provozu. Přišel v parádní uniformě RAF, kde létal jako squadron leader. Vstoupil do tělocvičny a povídá: „Á, je tu náš Stáňa, pozdravuj maminku.“ V tu chvíli jsem vyrostl o dva metry. Kolektiv soudruhů a soudružek mě rentgenoval očima. Žalud se vzpamatoval a hosta přivítal. Proběhla báječná

beseda. Kaňkou bylo, že osmá a devátá třída nevěděla o bitvě o Anglii vůbec nic. Na soudružku, co učila dějepis, se nedalo zapomenout. V Plzni prý byla Rudá armáda a jiné skvosty se objevovaly v sešitech žáků. Na závěr se soudruh ředitel zeptal, jestli byla lepší lavočka nebo spitfire. Budoucí generál Fajtl byl taktik a odpověděl vcelku po pravdě. Oba stroje byly vynikající. Létal jsem na obou. Žalud se rozzářil. „Vidíte...“ křičel na celý sál „... vždy jsem říkal, že sovětské stroje byly vynikající.“ Strejda František byl v momentě jeho oblíbencem. Klaněl se mu ještě na dvoře, drtil mu pravici a povídá: „Vy musíte chodit častěji. Pro výchovu našich dětí to bude skvělé.“ Strejda odešel k nám za maminkou Danuškou, Žalud mě vzal důvěrně kolem ramen a radostně hýkal, že mám bezvadného příbuzného. Pololetní vysvědčení v sedmé třídě nepřineslo nic nového. Potupný cejch z chování sice zmizel, ale dvojky z kreslení, ruského jazyka a tělesné výchovy nikoli. Ano, správně z tělesné výchovy. A budu ji mít až do devítky. Vysvětlení je jednoduché. Držím sice atletické rekordy, výborně bruslím, mám skvělou levačku a jsem nejlepší střelec mladších žáků, ale to nestačí milý čtenáři. Trojky a čtyřky z pochodování, z kotoulů, kolenotočů, výmyků, pády z bradel a kolovadel se na známce vždy podepsaly. Soudruh učitel Tyleček Josef je sice nevoják a má modrou knížku, ale pochodování a gymnastiku doslova žere. Navíc pětadesátý zachvátila opět soudružská spartakiáda. Z družstva jsem byl opět vyražen s potupným smíchem cvičitele nevojáka, takže dvojka byla ještě milosrdná. To ostatní spolužáci z naší Ořechovky – mám pokračovat? Však už to znáte.

Přišlo jaro a naprosto nečekaně se dostavil můj úžasný triumf, za který mě soudružsky objal sám ředitel Žalud. Ke slovu se dostal fotbal a má levá noha, již mi nadělil sám Pán Bůh a děda ji vybrousil k dokonalosti. Hraje se finále okresního přeboru škol. Naše škola se probila až sem a dnes nás deptá nejlepší výběr Loun. Těžce nás svírají sami špičkoví žáci – moji budoucí spoluhráči v dorosteneckých kategoriích. Prohráváme pouze 1: 0, protože náš brankář chytil snad pět tutovek. Sedím na lavici náhradníků, tak jako všechny předešlé zápasy. Tělocvikář mě bere jen ze zvyku, aby tam byl nějaký sedmák. Kluci z okresního města začínají dělat kraviny. Do konce zbývá dvacet minut. U našeho školního hřiště se zastavili chlapi z místního JZD. V tom se ozvalo: „Tyleček, pusť tam malýho Kučeru. Víš, co dává za mladší branek. Dyť už se nedá nic posrat.“ Tak a jsem na hřišti. Všichni jsou o hlavu větší. Navíc mě poslali na pravý křídlo. Mám to přes nohu. Soupeř mě nehlídá. Ten prcek se jim zdál jako omyl. A zákonitě přišel trest. Soupeř nastřelil břevno. Někdo odkopl míč. Bleskově si ho zpracuju. Jdu zprava a vystřelím levou. Stopeři jdou proti mně. Je pozdě a oni to vědí. Prásk. Čistý nárt. Míč letí křížem, brnkne břevno, tyč a zapadne do šibenice. Nejhezčí gól, co jsem kdy dal. Naši mě mlátí do zad a soupeř je v šoku. Do konce zbývá snad minuta a zase na mne zapomněli. Všichni jsou před naší brankou a chtějí rozhodnout. Náš gólman má míč a bleskově ho vykopne dopředu. Zpracovat vysoký míč to umím. A už běžím sám na soupeřova brankáře. Ostatní ztuhli na protější straně. Brankář je veliký a snížil mi úhel. Naznačím ránu a on jde dolů. Na to čekám. Moje levačka tentokrát míč jenom

pohladí a ten se jako list papíru snese do brány soupeře. Chci udělat vítězné gesto, ale nemůžu. Ten golman brečí. Děda vždycky říkal, do ležícího nekopej. Udělám něco, co nikdo nečekal. Podal jsem tomu dlouhánovi ruku a řekl: „Promiň.“ Ještě dneska je pohár za vítězství v obývacím pokoji kapitána Vládi Venera. Nedávno mi ho ukazoval. Oba už sotva lezeme, ale rádi vzpomínáme. Největší sranda nastala, když mě dojatý ředitel Žalud hladil po vlasech a odnesl mě ze hřiště do sprch. A jak už to bývá po úspěchu a pochvale, domů přišel velký „průser“.

Spolužák Karel Fridrich vymyslel focení krásné Jeleny Žaludové zrcadlovkou, kterou vlastnil. Okno ve sprchách žen v tělocvičně bylo sice zabarvené, ale chlípný školník Modrý tam vyškrabal kolečko a mlsně si Jelenu prohlížel. No a my si jeho trik povýšili na focení. Stojím na žebříčku a Karel mi podává foťák. „Dělej, vole, ale ať jí nic nechybí.“ Vtom se v sousedství otevřelo okno. Zástupce ředitele Lapka ihned pochopil, o co jde. Zařval, seběhl dolů, nafackoval nám a vyškubl film s nahou Jelenou. Naši opět museli do školy. Hrozila opět dvojka z chování. Zachránil mě ředitel Žalud. Byl fantastickej. Asi si vzpomněl na ty góly. Pro tentokrát přimhouříme oko. Jsou to dospívající kluci. Chtěli vidět hezkou ženskou. Ještě jednou tytyty a zmizte. Tak jsem zachránil sedmý ročník a odešel jen se třemi dvojkami z tv, vv a ruského jazyka. Byť s vyznamenáním – ze čtyř spolužáků z Ořechovky jsem byl nejhorší.

Mgr. Stanislav Kučera

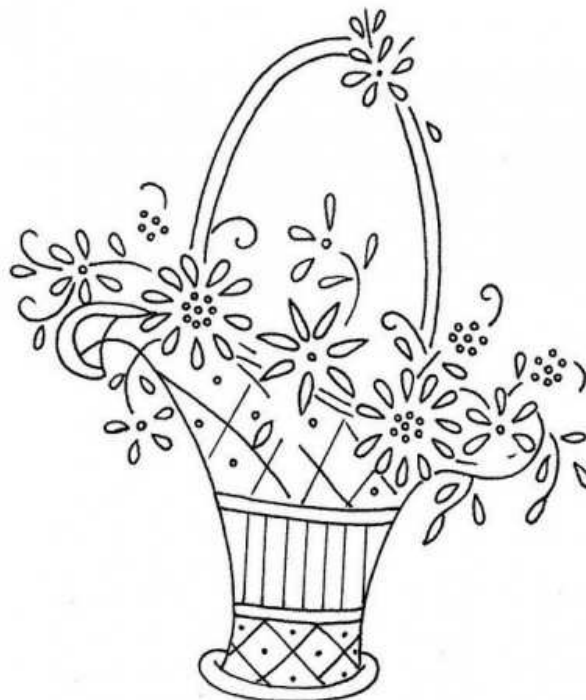

Práce žáků

Tak jako již v několika předchozích číslech, i dnes jsme si pro Vás připravili řadu výtvorů z dílny našich žáků. Znovu se jedná o díla z hodin slohu, kdy bylo zadáno totožné téma pro všechny třídy: můj nejlepší/nejhorší den, mé oblíbené místo.

Žáci se svého úkolu zhostili v rámci svých sil a možností v celku dobře, některé slohové práce by se dokonce daly považovat za více než zdařilé. Přesto závěrečné hodnocení necháme raději na Vás čtenářích.

Takže si vyberte pohodlné místo, pořádně se posaďte a nechte se bavit povídkami a příběhy, které jsme si pro Vás připravili.

Můj „blbý“ den

Byl obyčejný pátek a já jsem šel do školy. V noci vypadla elektřina, ale já si z toho nic nedělal, moje digitální hodiny měly záložní baterie. Budík měl zazvonit v sedm hodin, ale nezazvonil, protože vypadly pojistky a nikdo je nenahodil, když jsem se podíval na mobil, bylo devět hodin. Vyučování začínalo v osm a rodiče byli v práci. Rozhodl jsem se, že půjdu pěšky. Odhadem měla cesta do školy trvat patnáct minut, ale mně to trvalo o hodně déle.

Venku byla docela zima, tak jsem se pořádně oblékl, naneštěstí venku hodně sněžilo, takže jsem neviděl na cestu. Rozhodl jsem se, že půjdu podél silnice. Všude byla voda z roztátého sněhu, takže hrozilo velké nebezpečí, že mě projíždějící auta polijí vodou.

Právě projížděl kamion, který mě polil velkým množstvím vody. Byl jsem celý promočený. Když jsem došel ke škole, zjistil jsem, že je zamčená. Nechápal jsem proč, ale pak mi to došlo, je totiž sobota!!!

žák 7. třídy

Můj nejhorší den

Můj nejhorší den začal tak, že jsem s babičkou a dědou jela na chatu. Nad naší chatou byla sjezdovka, na které odmalička lyžuji. Když mi bylo osm let, tak mě srazil jeden pán na lyžích. Zřejmě se mi pak asi omlouval, ale já mu vůbec nerozuměla, byl totiž z Německa.

Chvíli jsem ležela na sjezdovce, vstala jsem a pak mi jedna paní podala helmu, jelikož při pádu se mi rozepnula a kutálela se dolů. Jela jsem k babičce a dědovi. Řekla jsem jim, že mi není nejlíp a vrátila jsem se do chaty.

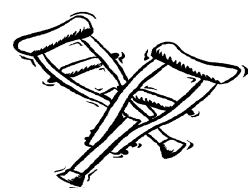
V chatě čekala teta s obědem, šla jsem se najíst a pak se vracela po schodech do pokoje. Najednou se mi udělalo zle a já celý svůj oběd vyzvracela. Motala se mi hlava, tak jsem k sobě zavolala tetu a ta mi řekla, ať si jdu lehnout.

Usnula jsem a mezi tím, co jsem spala, se dospělí shodli na tom, že bych měla jet na vyšetření. Jeli jsme do nemocnice v Ostravě, tam mi udělali vyšetření, a když doktor mluvil s babičkou a dědou, já jsem se dívala na malby na zdech. Po chvíli ke mně přišla babička, děda a doktor a oznámili mi, že musím v nemocnici zůstat přes noc na pozorování s podezřením na otřes mozku.

Přišla si pro mě moc milá sestřička a odvedla mě do pokoje. Měla jsem slzy v očích, protože jsem chtěla být s babičkou a dědou. V jednom pokoji byla holčička jménem Lucka, skamarádily jsme se. Hrály jsme si a dívali se na televizi. Druhý den po obědě si pro mě přijel děda s babičkou.

Musela jsem se s Luckou rozloučit. Dodnes mám na ni hezké vzpomínky. Oblékla jsem se a odjela.

žákyně 7. třídy

Můj nejlepší den

Ačkoliv jsem měl hodně špatných dnů, prožil dost trapasů a také dobrých dnů, tak moje téma je nejlepší den. Tento den se odehrál minulý rok na přelomu jara a léta. Překvapivě den začal ve škole.

O tomto dni jsem věděl už docela dlouho. Tak jsem se těšil. Toho dne jsem se ráno probudil, připravil se do školy a následně jsem tam vyrazil. Sice si už nepamatuji, co se ten den dopoledne všechno odehrálo, ale to nejdůležitější, co se stalo odpoledne, si pamatuji moc dobře.

Byl jsem ve škole, šel na oběd a pak to všechno začalo. Byla IT soutěž o nejlepší film z fotek. V tento den jsem se kvůli soutěži i trochu nervoval. Dlouho jsem čekal, když jsem přišel do místnosti, kde se soutěž odehrávala. Naštěstí jsem se dozvěděl, že svůj film budu prezentovat jako úplně poslední.

Přišel jsem na řadu, předvedl svůj film a čekal asi osm minut na vyhlášení. Dozvěděl jsem se, že jsem na prvním místě, měl jsem radost, ale den šel dál. Autobusem jsem odjel do Cítova a odtud rovnou autem na fotbalový zápas v Roudnici.

Zápas jsem si hodně užil, sice jsme prohráli o jeden gól, a tak kvůli tomu vypadli ze soutěže, ale na tom mi už tolik nezáleželo, protože tehdy v „novém“ klubu jsem odehrál zatím své nejlepší utkání a den pořád nekončil...

Odjel jsem na fotbalový zápas evropské ligy mezi Spartou a španělským Villarrealem. Sparta sice také prohrála, ale hrála výborně. Byl to největší a nejlepší zápas Sparty, na kterém jsem byl. Vrátili jsme se o půlnoci, ale já si den nesmírně užil. Tímto můj skvělý den skončil.

žák 7. třídy

Můj nejhorší den

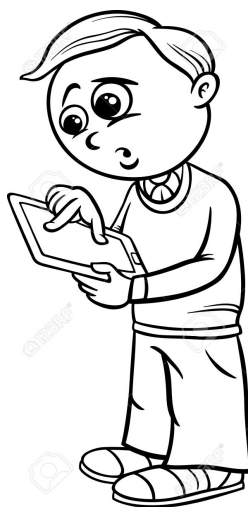
Byla středa a já jsem šel ze školy domů. Doma jsem odhodil tašku a posadil se. Asi za dvacet minut přijela máma, která se ihned podívala do elektronické žákovské a uviděla tam pětku. Samozřejmě, že jsem dostal trest, zákaz počítače a musel jsem jít spát o něco dřív, ale já jsem si vzal mobil a byl jsem vzhůru do dvanácti.

Ráno jsem se vzbudil, ale byl jsem tak unavený, že jsem zase usnul. Vzbudil jsem se až v sedm dvacet. Rychle jsem si oblékl bundu a kalhoty a šel do školy.

Ve škole jsem se dozvěděl, že píšeme celý dne testy. Vzal jsem si učebnice a učil se. První hodina byla dobrá, ale pak jsme měli matematiku. To už byl větší problém, ale doplnil jsem si všechna cvičení. Během přestávky jsem svačil a jako by mi to nestačilo, tak jsem vylil jogurt na zem, byl jsem „opravdu“ šťastný. Pak už jsme si napsali ostatní testy a šli domů.

Doma jsem se díval na hodiny, kdy přijede máma a také jsem sledoval elektronickou žákovskou. Mezitím přijela máma a já jsem byl pořád nervózní, co dostanu. Nastala osmá hodina a máma si mě zavolala, řekla mi, abych se podíval na elektronickou žákovskou na testy. Byly tam samé jedničky a jedna dvojka. Doma jsem dostal pochvalu.

žák 7. třídy

Moje oblíbené místo

Moje oblíbené místo je nedaleko za naším domem, je to poměrně vysoký kopec, ze kterého mám slušný výhled na okolí. Poprvé jsem toto místo objevil, když se na mě rodiče hodně naštváli a říkali, že mě vyhodí z domu a pošlou do sirotčince. Já jsem řekl, že je nenávidím a že odejdu sám.

Vyšel jsem ven a rozeběhl jsem se pryč, běžel jsem asi tak půl hodiny a slyšel jsem hukot a hlasy. Rozhlédl jsem se, ale nikdo tam nebyl. Procházel jsem kolem mohutné stoleté borovice a zdálo se mi, že mi říká, ať vylezu na nejbližší kopec, že tam najdu klid. Sice jsem nevěřil, že by to povídala ta borovice, protože teď nehybně stála a mlčela. Přesto jsem ji poslechl. Když jsem šel ke kopci, tak se mi zdálo, že se příroda mezi sebou baví. Sedmikrásky se vlnily ve větru, tráva mě hladila po lýtkách, borovice házela dolů šišky, ptáčci cvrlikali a hulákali a já se začal uklidňovat.

Když jsem dorazil na vrcholek, tak jsem nemohl uvěřit svým očím. Kameny skákaly přes sebe jak žáby, sluníčko se na mě šklebilo a zpívalo, tulipány a růže se mezi sebou bavily a smály se, dub a žaludy se na mě křenily a já už neměl na nic vztek, vlastně jsem měl v hlavě prázdno. Posadil jsem se a díval se do dálky. Zdálo se mi, že tam jsem už hodiny, tak jsem řekl, že se vrátím a šel jsem domů.

Když jsem dorazil domů, tak o mě rodiče měli strach a báli se, že to myslím vážně. Na konec jsem se do tohoto místa vracel každý den a vypadalo to tak, jako ten první. Chodím tam dodnes.

žák 7. třídy

MOJE MÍSTO

Moje nejoblíbenější místo je daleko od domova, utíkám tam, když chci být sama. Je tam ticho, a tak slyším jen bublání spokojené říčky, která se klikatí podél kamenů.

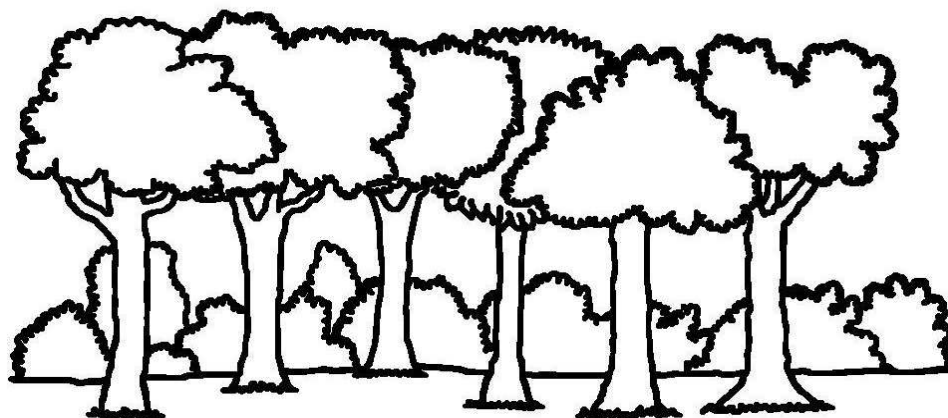
Na jaře je tam příjemně a člověk cítí, jako by neměl žádné starosti. Větrík si pohrává s květy stromů, které jsou zbarveny do růžových a bílých odstínů. Na nebi jsou občas nějaké obláčky ty my, ale spíše připomínají beránky.

V létě je tam podle mě krásněji, protože je větší teplo. Na stromech jsou rudé třešně. Sluníčko se na mě usmívá a nebe vypadá jako čirá studánka. Na zemi rostou pivoňky a šeříky. Na stromech zpívají ptáčci tak krásně, že bych odtud už nikdy neodešla.

Když je podzim, sluníčko se začíná uchylovat k spánku, a také už není tak hezky. Na stromech už nezbývá skoro žádné listí, protože všechno popadalo na zem. To teď vypadá jako koberec s těmi nejkrásnějšími barvami. V listí probíhá malý ježeček a schovává se, aby mohl v klidu spát.

Moje místo je v zimě velmi opuštěné. Stromy už nemají ani lísteček a na zemi leží křišťálový snížek. Vodička už nezurčí, protože je sevřená pod ledem. Zimu moc ráda nemám, ale když napadá sníh a na nebi svítí sněhové vločky vše je hned jiné, takové pohádkové.

žákyně 7. třídy

Moje vysněné místo

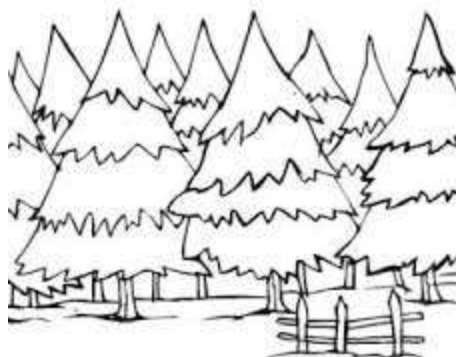
Zatím žádné oblíbené místo nemám, a tak alespoň popíšu, jak by mělo vypadat. Určitě by mělo být někde v lese, nebo v horách. Také by mělo být fotogenické, protože spojit dvě mé oblíbené věci dohromady (focení a přírodu) by bylo „super“. Mělo by vypadat hezky na jaře, když kvetou všechny kytičky, v létě, když svítí sluníčko, na podzim, když stromy opadávají a také v zimě, když je všechno zasypané bílým sněhem.

Na jaře by všude kvetly kytičky a zpívali ptáčci. V lese bych si sedla na lavičku a pozorovala sluníčko prodírající se přes stromy, srnky a zajíce pobíhající po lese. Procházela bych se v něm a poslouchala šumění stromů.

V létě je to jako na jaře, jenom mnohem víc svítí a hřeje sluníčko. Zchladila bych si nohy v nějakém jezírku. Na podzim se ale všechno změní. Už začíná být trochu zima a fouká vítr, občas i zaprší. Ale to nejlepší na podzim je, jak se zbarví všechno listí.

V zimě to tu vypadá jako v nějaké pohádce. Vše je pokryté bílou peřinou. Zvířátka se ukládají k zimnímu spánku. Když v zimě svítí sluníčko, tak je to jedna z nejkrásnějších věcí. Zatím jsem nenašla mé oblíbené místo, ale doufám, že ho brzy najdu.

žákyně 8.A

Moje vysněné oblíbené místo

Sice mám ráda lidi, ale mé vysněné oblíbené místo by mělo být bez nich. Žádné „své místečko“ nemám, a tak o něm můžu pouze snít. Jeho poloha je daleko od města, kam lidé nechodí, ale divoká zvěř ano.

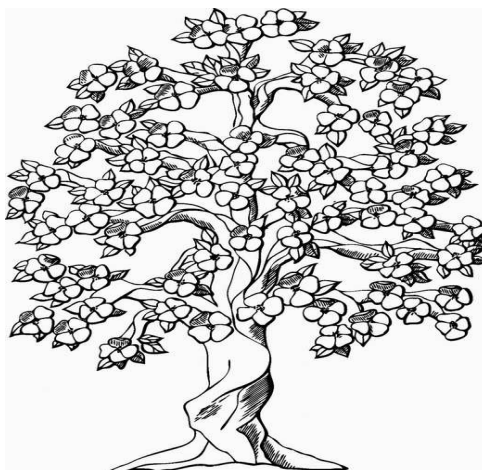
Na jaře je moc hezky, všechno krásně kvete. Už z dálky jsou na stromech vidět světle růžové pupeny, ptáčci se vracejí z teplých krajín a zpívají. Uprostřed toho všeho stojí strom. Je to obrovská jablň, tyčící se k modré obloze. Za jednu větev je zavěšená houpačka. Když se na ní člověk houpe, má veliký výhled. Vidí alej rozkvetlých stromů, květy a na nich bzučící včeličky. Občas zaprší a všechno pak krásně voní.

V létě, když se sluníčko směje ze všech sil, dozrávají plody ovoce. Jablíčka z velké jabloně se začínají červenat a travička je pěkně zelená. Když si do ní lehnu, tak vidím mravenečky, jak si nosí zásoby do mraveniště. Občas, když zaprší a sluníčko se nestihne schovat, vyleze duha. A to je pak nádhera.

Na podzim se vše zbarví do nádherných barviček. Tam je to dočervena, tam zase do hnědozelené. I jablíčka na naší jabloni jsou k snědku. Když se začnu houpat, vidím krásnou, bohatě zbarvenou alej. Travička začíná řídnout a mění barvu do tmavě zelené. Květy začínají opadávat a ptáčci odlétat.

V zimě sem moc nechodím. Vše je zapadlé a schované pod bílou peřinkou. Když svítí sluníčko, okolí se bohatě leskne, jako na zámku. Noci jsou tu hluboké a temné. Na houpačce se už houpat nemůžu, a tak alespoň poslouchám zpěv vran na poli.

žákyně 8. A

Hřbitov

Mé oblíbené místo je kromě mě postele i hřbitov. Sice zní divně, že oblíbené místo čtrnáctileté holky je zrovna hřbitov, ale mám k tomu své důvody. Jedním z nich je právě to, že je tam klid a málokdy se tam někdo objeví.

Většinou tam chodím s kamarádkami. Sama bych tam nešla, ale ne že bych se bála, ale proto, že já všeobecně někam nerada chodím sama. Když tam přijdeme, tak si sedneme na lavičky a povídáme si.

Chodím tam hlavně v létě, protože je tam stín. Přes léto na okolním poli roste obilí, tráva má příjemný odstín zelené a listí šumí ve větru. Jednou z mnoha výhod je, že tam většinou není ani slyšet zpěv ptáků, a když už, tak ne na dlouho. Jediné zvuky, co tam jsou, je vzdálený řev malých dětí, motory aut nebo sekaček a příležitostný štěkot psů.

Na podzim je to něco jiného, někdy i částečně magického. Listí se začne barvit dožluta nebo dočervena a pomalu opadá na ne již tak pěkný zelený trávník. Fouká příjemný vítr, není takové horko, děti tolik nevyřvávají, na obloze se někdy objeví mrak a začne pršet, což je asi to nejlepší.

V zimě a na jaře tam téměř nechodím, ale když je zima jsou pryč lavičky, na stromech není listí, ale sníh a tráva je pohřbená pod sněhem. Na jaře jsou lavičky zpět, na stromech se sem tam objeví nějaký pupen a sníh je většinou pryč.

Na hřbitově je nejlépe na podzim, ale každé roční období má něco do sebe. Je tam klid a to je nejdůležitější. Člověk tam může jít, kdykoliv se mu zachce.

žákyně 8. B

Mé oblíbené místo

Mé oblíbené místo je na kopci u jednoho starého vysokého dubu. Na jař je tam krásně. Když tam přijdu, jsem mimo okolí, nikdo mě nemůže urážet a neb vyrušovat, když se soustředím. Když vylezu a strom, tak vidím svůj dům, ale malinkatý stejně jako celý svět okolo. Přijde mi, jako kdyby se zastavil celý svět a já byla sama.

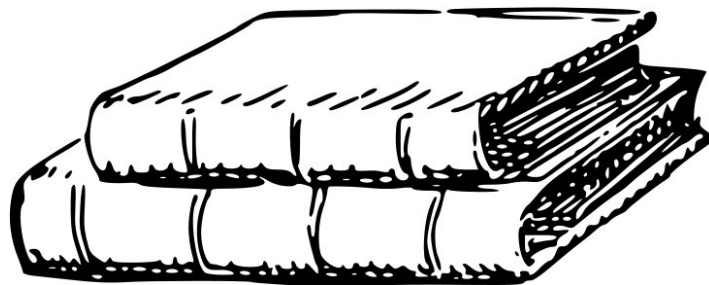
Když tam jsem, tak stojím a dívám se dolů, mé dlouhé hnědé vlasy se zamotávají v příjemném vánku. Většinou si v létě zuji boty a svleču ponožky a chodím tam bosa. Je tam hustá tráva a když si na ni stoupnu, je to jako kdybych stála na obláčku. Po tom, co se (opět) pokochám tou krásou, opřu se o můj krásný vysoký strom. Strom jako by mě objal a vzal mě do své náruče.

Vždy si s sebou беру knížku. Ne kvůli tomu, že bych se nudila, ale kvůli tomu, že je tam klid a já se mohu vydat do "světů" vesmíru s Artem a Myrtle od Reeva Philipa nebo se stát lovkyní duchů od Simona R. Greena nebo hledat kosti bájných bohů od Jana Hartmana. Je tolik úžasných míst, kde je i nemožné – možné a já se tam tak ráda vždy vrátím.

Večer při soumraku odložím ten úžasný svět a vylezu na strom (úplně nahoře je jedna silná větev) sednu si mezi krásně rozkvetlé listí a větve a dívám se na hvězdy nade mnou, jak krásně svítí. Nejraději bych tady bydlela a měla takovéto divadlo každý, každičký den.

Jen je škoda, že musím jít domů. Slezu dolů a jen se rozhlédnu, zahřeje mě pocit, že je to moje místo a nikdo mi ho nikdy nemůže vzít. Obuji si boty a rozloučím se "zase zítra" a jen se ohlédnu a v duchu se loučím s Myrtle a Artem. Už se těším na další den!

Aneta Thunová 8.B

Vtipy

... byl jednou jeden medvěd a zajíc ...

Medvědův seznam

Medvěd má vypracovaný seznam zvířátek, která sežere. Přijde liška:

„Medvěde, máš mě na seznamu?“

„Mám.“

„A sežereš mě?“

„Sežeru.“

„Můžu se jít rozloučit s rodinou?“

„Můžeš.“

Medvěd sežral lišku a přijde vlk:

„Medvěde, máš mě na seznamu?“

„Mám.“

„A sežereš mě?“

„Sežeru.“

„Můžu se jít rozloučit s rodinou?“

„Můžeš.“

Medvěd sežral vlka a přijde zajíc:

„Medvěde, máš mě na seznamu?“

„Mám.“

„A nemohl bys mě vyškrtnout?“

„Mohl.“

Obchodnické trable

Zvířátka v lese si udělala svůj vlastní obchod a ráno stojí před obchodem děsně dlouhá fronta. Kolem fronty projde zajíc, vecpe se az dopředu, ale vidí ho medvěd, zařve:

„Tak to teda NE, zajíci! Předbíhat nebudeš!“ a zahodí ho pryč.

Zajíc vstane a jde dopředu znova. Zas ho medvěd vidí, vynadá mu, chytne ho a zahodí pryč. A zajíc se znova sebere a tlačí se dopředu. Medvěd ho zase okřikne a vyhodí. Zajíc se zvedne, opráší a zamumlá:

„Do háje, já snad dneska nevotevřu!“

